

Sygnatura akt VI Ka 227/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **26 maja 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk (spr.)

Sędziowie SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

SSO Marcin Mierz

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r.

sprawy **P. P.** ur. (...) w Z.,

syna J. i D.

oskarżonego z art. 279§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 17 grudnia 2014 r. sygnatura akt VII K 813/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że obniża orzeczony wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody do kwoty 400 (czterysta) złotych;
2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

sygn. akt VI Ka 227/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r. sygn. akt VII K 813/14 uznał oskarżonego P. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w okresie od 6 września 2008 roku do 7 września 2008 roku w Z. przy ul. (...) dokonał włamania poprzez wybicie małej trójkątnej szyby w oknie po stronie pasażera w samochodzie V. (...) nr rej. (...) po czym dokonał zaboru radioodtwarzacza na kasety oraz dwóch głośników samochodowych gdzie łączna wartość szkody wyniosła 400 złotych na szkodę M. W. i A. R. tj. występku z art. 279 § 1

k.k. i za to skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności; na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej M. W. w kwocie 550 złotych.

Apelację wniósł oskarżony zaskarżając wyrok wskazał w pierwszym piśmie, iż kwestionuje karę, w szczególności odwołał się do złożonego w postępowaniu przygotowawczym wniosku o dobrowolne poddanie się karze ze wskazaniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W uzupełnieniu apelacji odniósł się oskarżony do daty czynu wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podnosząc, że w takiej dacie przebywał w zakładzie karnym i nie korzystał z przerw i przepustek.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego jest bezzasadna, skutkować jednak musiała zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o środku karnym.

Sposób procedowania Sądu I instancji, ocena zgromadzonych dowodów, poczynione w oparciu o nie ustalenia faktyczne, a także ocena zachowania oskarżonego w zakresie wyczerpania przez niego znamienia zarzucanego czynu, nie budzą zastrzeżeń.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii daty czynu, ta ustalona w wyroku została prawidłowo, co istotne oskarżony do winy się przyznał i nie kwestionował okoliczności zdarzenia. Wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia daty rocznej 2009 zamiast 2008, jest wynikiem oczywistej omyłki, o czym przekonuje opis czynu przypisanego oraz zaprezentowane ustalenia faktyczne i ocena dowodów. Nie jest to uchybienie, które miałoby charakter obrazy prawa procesowego wymagającej korekty orzeczenia, czy też uzasadnienia przez Sąd odwoławczy.

Po wtóre w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary, Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w zakresie braku przesłanek do zastosowania względem oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Co do wymiaru tej kary wobec apelacji wniesionej wyłącznie na korzyść oskarżonego należało zaakceptować tę wymierzoną w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, pomimo istnienia po stronie szeregu okoliczności obciążających przy jedynej łagodzącej, jaka było przyznanie się do winy. Sąd meriti ocenił jednak prawidłowo, że czyn oskarżonego cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości, sam oskarżony jest natomiast sprawcą niepoprawnym, o czym przekonuje tak karalność poprzedzająca czyn, którego postępowanie dotyczy, jak i następca. Taka postawa wyklucza wysnucie pozytywnej prognozy społeczno- kryminologicznej, a zatem przewidywania, że pomimo nie wykonywania kary przestrzegali będzie porządku prawnego.

Z omówionych względów apelacja oskarżonego nie mogła skutkować zmianą w zakresie orzeczenia o karze. Konieczna była jednak korekta wyroku w zakresie środka karnego, istotnie oskarżony wyrządził w całości szkodę w kwocie 550 złotych, na co jak ustalił Sąd meriti składa się wartość skradzionego mienia i 50 złotych, jako koszt naprawy szyby. Za tymi ustaleniami zaprezentowanymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie poszła odpowiednia modyfikacja opisu czynu, którym przypisano przecież sprawcy jedynie zabór mienia w kwocie 400 złotych i wyrządzenie w tej wysokości szkody.

Sąd Okręgowy wskazuje, że choć przełamanie przeszkody uniemożliwiającej dostanie się sprawcy do wnętrza, jest znamieniem kradzieży z włamaniem i nie wymaga dla możliwości ustalenia szkody w kwocie stanowiącej sumę zaboru i zniszczenia lub uszkodzenia, kwalifikacji kumulatywnej, to dla możliwości orzekania w pełnym zakresie o obowiązku naprawienia szkody, konieczne jest dokonanie stosowanego ustalenia w wyroku, a nie wyłącznie w uzasadnieniu.

Sąd Okręgowy zmienił zatem zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że obniżył orzeczony wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody do kwoty 400 złotych, w pozostałej części utrzymując zaskarżony wyrok w mocy, rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego.